

Sygn. akt III AUa 130/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Pierzycka - Pająk
Sędziowie	SSA Ewelina Kocurek - Grabowska (spr.) SSO del. Beata Torbus
Protokolant	Beata Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. R. (A. R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 3 listopada 2015r. sygn. akt IX U 459/15

zmienia zaskarżony wyrok w całości i oddala odwołanie.

/-/SSA E.Kocurek-Grabowska /-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSO del. B.Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 130/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.04.2015r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu A. R. prawa

do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ nie spełnia on ustawowych warunków do jej uzyskania, a mianowicie nie udowodnił na dzień 01.01.1999r.

25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a jedynie 24 lata i 7 miesięcy. Organ rentowy uznał, że ubezpieczony udokumentował okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią wynoszący

14 lat i 10 miesięcy - co pozwala na obniżenie powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego 65 lat o 7 lat, tj. do wieku 58 lat.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się przyznania mu prawa do emerytury po wcześniejszym uwzględnieniu do stażu pracy okresu prowadzenia działu specjalnego produkcji rolnej od dnia 29.10.1973r. do dnia 31.05.1974r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Wskazał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia do stażu pracy wnioskowanego okresu w sytuacji, gdy ubezpieczony nie przedłożył zaświadczenia z urzędu gminy stwierdzającego okres opłacania podatku z tytułu prowadzenia działów specjalnych.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku wyrokiem z dnia 3.11.2015r., sygn. akt IX U 459/15, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury, począwszy od 01.02.2015r. Nadto zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego A. R. kwotę 60.00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W oparciu o akta organu rentowego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie w dniu 3.11.2015r. oraz zeznania świadków J. Ś. oraz J. B. oraz świadka A. G., Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony A. R. urodził się w dniu (...)

W dniu 26.02.2015r. złożył wniosek o przyznanie uprawnień do wcześniejszej emerytury z obniżonego wieku emerytalnego w związku z wykonywaniem pracy górniczej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

Zaskarżoną decyzją z dnia 16.04.2015r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia.

Ubezpieczony domagał się doliczenia do stażu pracy okresu prowadzenia działów specjalnych produkcji rolnej od dnia 29.10.1973r. do dnia 31.05.1974r.

W tym okresie był on właścicielem działki rolnej o powierzchni 1600m², którą wcześniej dzierżawili jego rodzice. Działka ta, położona w sąsiedztwie domu rodzinnego ubezpieczonego, a należąca do jego sąsiadów, pierwotnie miała powierzchnię 3200 m², ale została podzielona na dwie części. Właścicielem drugiej części został szwagier ubezpieczonego A. G.. Ubezpieczony w tym okresie zamieszkiwał wraz z rodzicami na parterze domu, zaś na piętrze mieszkała jego siostra z mężem i dziećmi. Ubezpieczony na swojej części działki wybudował dwie folie

o powierzchniach 210 m² i 270 m² oraz kotłownię z piecem węglowym, przeznaczoną do ogrzania tuneli. W spornym okresie w tunelach tych uprawiał głównie ogórki

i pomidory, zaś w późniejszym okresie kwiaty. Produkcja ta miała charakter zarobkowy. Z jednego wysiewu otrzymywał nawet dwie tony ogórków, które potem sprzedawał na targu lub na placach osiedlowych. W tym okresie był jeszcze uczniem (...) Szkoły Zawodowej przy KWK (...). Był to ostatni, trzeci rok nauki w tej szkole, polegający głównie na praktycznej nauce zawodu w kopalni. Dlatego też ubezpieczony nie musiał poświęcać wiele czasu na naukę w domu. Codziennie rano wstawał bardzo wcześnie, ponieważ musiał napalić w piecu

w kotłowni. Do szkoły dojeżdżał przewozem kopalnianym o godzinie 5.05, aby zdążyć na zjazd na dół kopalni na godzinę 6.00. Była to odległość około

11-12 km. Z powrotem autobus odjeżdżał o godz. 13.15. Po powrocie do domu ubezpieczony pracował w szklarniach. Sadził warzywa, wiązał pomidory i ogórki, obrywał gałązki, plewił, podlewał, wywoził popiół z kotłowni, ogrzewał. Wszystkie

te czynności wykonywał sam, ponieważ rodzice oraz szwagier pracowali w tym czasie zawodowo, siostra zaś zajmowała się domem i wychowywaniem dzieci. Czynności

te zajmowały mu minimum 4 godziny dziennie, często jednak trwały znacznie dłużej. Uprawy te prowadził również w okresie zimowym. Powołani w sprawie świadkowie J. Ś. oraz J. B. - bliscy sąsiedzi ubezpieczonego oraz zamieszkujący z ubezpieczonym w tym czasie szwagier A. G. potwierdzili, że ubezpieczony wykonywał taką pracę.

Ubezpieczony jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W rozważaniach prawnych Sąd wskazał, że jak stanowi art. 184 w związku z art. 39 z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura, jeżeli spełni następujące warunki:

- na dzień 01.01.1999r. udokumentuje 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych,

- nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego,

- na dzień 01.01.1999r. udokumentuje co najmniej 5-letni okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

Wówczas powszechnie obowiązujący wiek emerytalny 65 lat obniża się o 6 miesięcy za każdy pełny rok takiej pracy, nie więcej jednak, niż o 15 lat.

Ponadto, w celu obniżenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 39 powyższej ustawy, uwzględnia się także okresy pracy górniczej wymienione w tym przepisie, przebyte po dniu 31.12.1999r., jeżeli do dnia 31.12.1998r. udokumentowany został 5-letni okres pracy górniczej wykonywanej po ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd uznał za bezsporne, że ubezpieczony w dniu 09.04.2013r. ukończył wiek 58 lat oraz że na dzień 01.01.1999r. udowodnił okres składkowy w wymiarze co najmniej 24 lat, 7 miesięcy - w tym 14 lat i 10 miesięcy dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią - co skutkuje obniżeniem powszechnego wieku emerytalnego o 7 lat, tj. do wieku 58 lat.

W ocenie Sądu, spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy do uwzględnionego przez organ rentowy stażu pracy powinien zostać doliczony okres prowadzenia przez ubezpieczonego działu specjalnego produkcji rolnej od dnia 29.10.1973r. do dnia 31.05.1974r.

W tym kontekście Sąd I instancji wskazał, że w myśl regulacji art. 10 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, jak okresy składkowe:

1. okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,

2. przypadające przed dniem 01.07.1977r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia,

3. przypadające przed dniem 01.01.1983r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia,

- jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Z kolei, zgodnie z powołanym przez Sąd art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 20.12.1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2015r., poz. 704) ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu podlega z mocy ustawy rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny. Jednocześnie, jak stanowi art. 6, poprzez dział specjalny rozumie się dział specjalny produkcji rolnej, o który mowa w załączniku do ustawy. Zgodnie z pkt 3 tego załącznika, działem specjalnym jest m.in. uprawa roślin ozdobnych i pozostałych w tunelach foliowych ogrzewanych, powyżej 200 m².

W świetle wyników przeprowadzonego postępowania Sąd uznał, iż niewątpliwie ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę związaną z prowadzeniem działów specjalnych produkcji rolnej w wymiarze znacznie przekraczającym 4 godziny dziennie i nie była to praca dorywcza, lecz stała praca. Powyższe wynika jednoznacznie ze zgromadzonych w sprawie dowodów - w szczególności zeznań ubezpieczonego oraz świadków, którzy zamieszkiwali w spornym okresie w bliskim sąsiedztwie ubezpieczonego i byli bezpośrednimi świadkami wykonywanej przez niego pracy.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, okres ten powinien być zaliczony do stażu pracy ubezpieczonego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że ubezpieczony spełnia wszystkie niezbędne przesłanki prawa do dochodzonego świadczenia na podstawie z art. 184 w związku z art. 32 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i kierując się powołanymi powyżej uregulowaniami z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję orzekając, jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając wyrok w całości, skarżący zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego art. 184 w związku z art. 10 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 39, poz. 353 z 2004r. z późn. zm.) przez przyjęcie, iż ubezpieczony spełnia przesłanki do uzyskania prawa do emerytury - w szczególności, iż wykazał 25-letni okres składkowy i nieskładkowy,

- błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż ubezpieczony w okresie od 29.10.1973r. do 31.05.1974r. był rolnikiem w rozumieniu art. 10 ustawy emerytalnej.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zakwestionował ustalenia Sądu, który przyjął, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę związaną z prowadzeniem działów specjalnych produkcji rolnej.

Wskazano, że samo prowadzenie tzw. działu specjalnego gospodarstwa rolnego w okresach będących przedmiotem oceny, mogłoby nastąpić jedynie po udowodnieniu, że stanowiło ono część gospodarstwa rolnego, a więc,

gdy powierzchnia użytków rolnych tego gospodarstwa przekraczała 0,5 ha, gdyż działy specjalne produkcji rolnej wprowadziła dopiero ustawa z dnia 14.12.1982r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, „Ocena, czy ubezpieczony w określonym czasie pracował w gospodarstwie rolnym, powinna być dokonywana według definicji takiego gospodarstwa (wymaganego obszaru) w przepisach ówczesnie obowiązujących” (art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17.12.1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2013r., I UK 24/13; OSNP 2014/4/61). W tym kontekście skarżący zwrócił uwagę, że w okresie przed 01.01.1983r. aktem prawnym, na podstawie którego należało ocenić, czy ubezpieczony posiadał gospodarstwo rolne, było rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28.11.1964r. w sprawie przenoszenia własności nieruchomości rolnych, znoszenia współwłasności takich nieruchomości oraz dziedziczenia gospodarstw rolnych, uznające w okresie po 31.12.1971r. grunt (nieruchomość rolną) o powierzchni powyżej 0,5 ha (§ 1 ust. 3 rozporządzenia w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23.12.1971r. zmieniające rozporządzenie w sprawie przenoszenia własności nieruchomości rolnych, znoszenia współwłasności takich nieruchomości oraz dziedziczenia gospodarstw rolnych, Dz. U. Nr 37, poz. 332).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się o tyle zasadna, że jej rozpoznanie skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w całości i oddaleniem odwołania.

Przedmiotem niniejszej sprawy pozostawało prawo ubezpieczonego do emerytury określonej art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.), którego ust. 1 stanowi, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. 01.01.1999r., osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych, przez które należy rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

1. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku

o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184 w/w ustawy).

Zgodnie z art. 39 ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 01.01.1949r., spełniającemu warunek określony w art. 27 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

1. pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo

1. pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki,

- wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1 obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak, niż o 15 lat.

Po myśli § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym

do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany 25-letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zaś do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów

o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

Natomiast, jak stanowi § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1 stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184, jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 01.01.1999r. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych powoduje,

że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach

po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32, 33, 39 i 40 oraz nieprzystąpieniu do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 01.01.1999r.) wymaganego

25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, bowiem organ rentowy uwzględnił mu jedynie 24 lata i 7 miesięcy.

Zauważyć jednak należy, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - sądy mają obowiązek weryfikacji wszystkich przesłanek ustawowych, wymaganych do nabycia uprawnień - nie tylko tych, które wskazane zostały

w decyzji ZUS. Dlatego trzeba podkreślić, że cytowany przepis art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy bezwzględnie wymaga udowodnienia określonego stażu pracy w warunkach szczególnych - 15 lat w przypadku ubezpieczonego, który ukończył 60 lat życia. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż również w przypadku ubezpieczonego, którego wiek emerytalny podlega obniżeniu w oparciu o wymieniony w tym przepisie art. 39, warunkiem nabycia prawa do emerytury jest legitymowanie się na 01.01.1999r. okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze określonym przepisami wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r.

Jak wynika z dostępnej dokumentacji, ubezpieczony wykazał 14 lat i 10 miesięcy pracy górniczej i nie posiada innych okresów pracy w warunkach szczególnych.

Z kolei fakt, iż ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, nie pozwala na przyznanie mu prawa do spornego świadczenia.

Brak spełnienia tej przesłanki, zdaniem Sądu Apelacyjnego, uniemożliwia bowiem nabycie przez odwołującego prawa do emerytury, nawet w sytuacji spełnienia wszystkich pozostałych przesłanek, gdyż wszystkie wymagane przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. W myśl bowiem art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, albowiem prawo do świadczenia powstaje ex lege (a nie z mocy decyzji organu rentowego) w dniu spełnienia ustawowych warunków (zob. przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.01.2001r., II UKN 136/00, OSNAPiUS 2002 /18/441).

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, bezprzedmiotowym stało się ustalanie, czy ubezpieczony świadczył pracę w gospodarstwie rolnym rodziców, bowiem nawet pozytywne ustalenie tej przesłanki, nie pozwoli na przyznanie mu prawa do emerytury.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał, iż ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. nie spełnił przesłanki posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, czego bezwzględnie wymaga ust. 1 pkt 1 art. 184, wobec czego, brak podstaw do przyznania świadczenia w oparciu o ten przepis.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny po myśli art. 386 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w całości i oddalił odwołanie.

/-/SSA E.Kocurek-Grabowska /-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSO del. B.Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR